

РЕЙ БРЕДЪРИ ДЕВЕТНАДЕСЕТАТА

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2002

chitanka.info

Започваше да се здрачава. Беше късен следобед. Карах по Мотор Авеню и изведнъж забелязах стареца, който вървеше от другата страна на пътя и събираше изгубени топки за голф.

Набих спирачки толкова рязко, че за малко да се размажа в предното стъкло.

Останах на място по средата на улицата десет секунди (други коли нямаше), после бавно потеглих назад (все още никакви коли), докато не успях да погледна в дерето над оградата на игрището и да видя как старецът се навежда, за да вдигне поредната топка и да я пусне в кофата в ръката си.

Не, помислих си. Да. Не.

Отбих, паркирах и останах за миг в колата. Чудех се какво да правя. Поради някаква причина, която така и не можех да обясня, очите ми се напълниха със сълзи. Най-после слязох, изчаках няколкото преминаващи автомобила, прекосих улицата и се насочих към игрището, а старецът пое на север.

Срещнахме се на петдесетина крачки от мястото, откъдето влязох.

— Здравейте — каза той спокойно и кимна.

— Здравсти — казах аз.

— Хубава вечер. — Той хвърли поглед към поляната и после към кофата си. Беше пълна до половина.

— Имате ли късмет? — попитах аз.

— Вижте сам. — Той посочи кофата.

— Доста добре — казах аз. — Мога ли да ви помогна?

— Какво? — обърка се той. — Да търсим още ли? Не.

— Нямам нищо против — казах аз. — След още пет минути ще се стъмни. По-добре да ги открием преди да е станало късно.

— Прав сте — съгласи се той и ме огледа с любопитство. —
Защо го правите?

— Баща ми идваше тук преди години — казах аз. — Винаги намираше по нещо. Доходите му не стигаха и понякога продаваше топките, за да изкара някой и друг долар.

— Ясно — каза старецът. — Идвам тук два пъти седмично. Миналата седмица продадох достатъчно и заведох жена си на ресторант.

— Зная — казах аз.

— Какво?

— Сетих се — казах аз. — Да вървим. Ей там има една. И още една при оградата. Ще отида да я взема.

Отидох до оградата, взех топката, върнах се при стареца и стоях кротко, докато той изучаваше лицето ми.

— Защо плачете?

— Така ли? Виж ти. Може да е от цветята. Алергичен съм.

— Познаваме ли се? — внезапно попита той.

— Може би.

Казах му името си.

— Проклет да съм — тихо се засмя той. — Фамилното ми име е същото. Не мисля, че сме роднини.

— Надали — казах аз.

— Защото иначе щях да се сетя. Ако бяхме роднини. Или ако сме се срещали преди.

Господи, помислих си, ето как става. Алцхаймер е едно нещо. А да си отидеш завинаги — съвсем друго. Но и в двата случая забравяш. Сигурно след като преминеш оттатък, паметта не ти трябва.

Старецът стоеше и гледаше как мисля. Стана му неудобно. Взе топката от ръката ми и я пусна в кофата.

— Благодаря.

— Там има още една — казах аз, затичах се надолу по склона и я донесох, като бърших очите си.

— Все още често идвате тук.

— Все още ли? Защо не? — попита той.

— Нищо, просто се чудя — казах аз. — Ако някога реша просто ей така да изляза на лов, ще ми е по-леко, ако сте тук.

— Със сигурност — съгласи се той.

Отново се загледа в лицето ми.

— Странна работа. Навремето имах син. Добро момче. Но си отиде. Така и не разбрах къде.

Зная, помислих си. Но не той си отиде, а *ти*. Сигурно така и трябва. На сбогуване хората сякаш си тръгват, а всъщност ти си онзи, който си тръгва, отдалечава се и изчезва.

Слънцето вече беше залязло и двамата вървахме в мрака, нарушаван от самотната лампа от другата страна на улицата. Видях

последната топка на няколко крачки вляво от стареца и кимнах. Той отиде при нея и я взе.

— Е, мисля че за днес бяхме дотук — каза той и ме погледна в очите. — Накъде сте?

Отърсих се от мислите си и погледнах напред.

— Всяко игрище за голф ли има деветнадесета дупка?

Старецът също погледна напред в мрака.

— Да. Разбира се. Трябва да е някъде там.

— Искате ли да пийнем по нещо?

— Много любезно от ваша страна. — В очите му се мярна неувереност. — Но...

— Само по едно — настоях аз.

— Късно е — каза той. — Трябва да тръгвам.

— Накъде?

Неподходящ въпрос. Неувереността в очите му се засили. Наложих му се да се напрегне, за да измисли някакъв неубедителен отговор.

— Ами... разбирате ли... мисля, че...

— Не, недейте. Мразя да проявявам любопитство.

— Няма нищо. Е, трябва да тръгвам.

Пое ръката ми и изведнъж я сграбчи, стисна я здраво и впи поглед в очите ми.

— Познаваме се отнякъде — извика той. — Нали?

— Да — казах аз.

— Но откъде? Откога?

— Отдавна.

Не пускаше ръката ми, стискаше я толкова здраво, сякаш иначе щеше да се срути на земята.

— Как ви беше името?

Казах му го.

— Странно — промърмори той. — И аз се казвам така. Ама че работа. Да се срещнем тук. С еднакви имена.

— Така излиза.

Опитах се да измъкна ръката си, но не се получи. Когато най-накрая успях, веднага я стрелнах напред и този път аз сграбчих неговата.

— Следващия път — казах — при деветнадесетата дупка?

— При деветнадесетата — каза той. — Ще дойдете пак ли?

— Да, щом вече знам къде сте. Приятно място за разходка и търсене.

— Малцина са мухльовците като мен. — Той погледна тревата.
— Малко е самотно.

— Ще се опитам да идвам по-често.

— Казвате го просто от любезност.

— Не. Кълна се във всичко свято.

— Добра клетва.

— Най-добрата.

— Е... — Сега вече беше негов ред да измъкна ръката си и да я разтърка, за да възстанови кръвообращението си. — Тук май нищо не остана.

И бавно се отдалечи. На десетина крачки по-нататък видя последната топка и я вдигна. Кимна и ми я метна.

Хванах я с лекота и я стиснах, както дете стиска подарък.

— Деветнадесетата — тихо каза той.

— Със сигурност — отговорих му.

И той изчезна в мрака.

Стоях там, а сълзите ми се стичаха по бузите и капеха върху топката, която бях пхнал в джоба на ризата си.

Чудя се дали ще дойде на сутринта?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.